

Далечъ отъ хоризонта поглеждатъ бѣлоснѣжнитѣ Алпийски върхове. И въ душата се подиема купнежъ по него — по живота на учителя — животъ несрѣтенъ на вълшебникъ-пѣвецъ — попадналъ по сждбовната воля между легионъ отъ филистери; на борецъ — урѣченъ самъ да дава отпоръ на хиляди, живѣящи въ мъглата на деня. Земнитѣ му дни се изнизаха като безкрайно-меланхоленъ, болезненихъ финалъ на най-тѣжната симфония — симфонията на безнадежността. И прѣмина той като ослѣпително блѣскавъ метеоръ, който заслѣпи мнозина съ силата на свѣтлината си, но отъ чийто чаръ малко проумѣха, че други ламтежи вълнуватъ нашето врѣме. Като цвѣте прѣсадено отъ далеченъ край, той вѣхнеше въ нашата печална страна — измжчванъ отъ носталгия по незнайни земи, дѣто той вѣрваше да намѣри лѣкъ за страдното си сърдце, утѣха за душата си. Но и подъ чуждото небе поетътъ живѣеше съ мисль за бащинъ край и дочака сетния си день унесенъ въ своята „Кървава пѣсенъ“, пѣящъ за кървавитѣ дни на най-страдния отъ народитѣ.

Малцина се възйеха до висотата на негова духъ, малцина доловиха огъня на очитѣ, които прѣскаха потоци отъ свѣтлина и кротость — недостигнали уви! до сърдцата на живитѣ негови брatria.

И обиколень отъ тия, които го проумяваха, той се чувствувахе самотенъ като Исусъ между ученицитѣ си и гласътъ му замираше безъ ехо въ далнинитѣ на житейската пустиня. Защото нѣма по-жестока орисия за героя — отъ апатията, тѣпата безчувствена апатия, която нанася по-страшни удари отъ най-лютата вражда. Че и въ нея се съзиратъ още